

ת"פ 19469/11/14 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד א א

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 19469-11-14 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' א
תיק חיצוני: 2534-97201-4-__

בפני כב' השופטת רבקה גלט
המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד מאור לונדנר
נגד
הנאשם א א

ע"י ב"כ עו"ד ירון ברזילי

החלטה

עניינה של החלטה זו בטענת הנאשם כי אין לחייבו להשיב על האשמה.

האישומים

א. כתב האישום מייחס לנאשם 2 עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. נכתב כי המתלונן והמתלוננת הנם בני זוג, אשר שכרו את שירותיה של עו"ד א, על מנת לייצגם בתביעה נגד הנאשם. א, היא גרושתו של הנאשם, מזה שנים.

על פי האישום הראשון, ביום 8.6.14, בשעות הערב, בבית, איים הנאשם על עו"ד א בנוכחות המתלונן, באמרו, אני אזיין אותה, אני אראה לה, אני אשרוף לה את המשרד, היא לא יודעת מה אני אעשה לה, היא לא יודעת עם מי היא נפלה, אני אנקנק אותה". נכתב כי במעשים אלה איים הנאשם על המתלונן בפגיעה שלא כדין בגופה של עו"ד א, בכוונה להפחידו.

על פי האישום השני, ביום 9.6.14, בשעה 8.30, כאשר המתלוננת יצאה מחניון הבית, פגש בה הנאשם ואיים בפניה על עו"ד א: "היא עוד תשמע ממני, היא התעסקה עם הבן אדם הלא נכון, הבן שלי יישאר בלי אמא ואבא, אני אשב בכלא, אני אלך להפוך לה את המשרד, היא עוד תראה מה זה להתעסק איתי". באותו יום, בשעה 12.00, איים הנאשם על עורכת הדין בפני המתלונן, באמרו: "אתה לא יודעת מה אני אעשה לה, אני אראה לה מה זה, אני אזיין אותה, אני אשב עליה, אני אראה לה את הבן שלי יתום מאמא ומאבא". נכתב כי במעשים אלה איים הנאשם על המתלוננים בפגיעה שלא כדין בגופה של עורכת הדין.

ההליך

ב. הנאשם כפר באישום, וטען כי לא היו איומים מצדו. כמו כן, הודיע כי הוא מבקש לחקור את עדי התביעה.

במועד ישיבת ההוכחות, לאחר שהתייצבו עדי התביעה, הודיע ב"כ הנאשם כי הוא מסכים להגשת הודעות העדים ואינו מבקש לחקור אותם.

לאור הסכמת הנאשם הוגשו הודעותיהם של שני המתלוננים, ת/2-1, וכן חקירת הנאשם תחת אזהרה ת/3.

כמו כן, הוגש זכ"ד מיום 10.6.14, ת/4, בו מתועדת שיחת החוקרת שלומית בן ציון עם א, בה מסרה לאחרונה על קיומם של גורמי סיוע ומרכזי נפגעות אלימות. החוקרת שאלה את א מדוע העלתה חשש מפני הנאשם בהערכת מסוכנות שבוצעה, וא השיבה כי אמנם היא סבורה שאין לנאשם מה להפסיד, הוא נראה נחמד, אך הוא מאד מסוכן, ויכול לפגוע בה ובבנם המשותף, מאחר שלא צפה שהיא עלולה לפתוח בהליכים נגדו, בהקשר לעוקץ שביצע כלפי אחרים. א מסרה באותה שיחה כי כשהיה הנאשם בכלא, איים לפגוע בעצמו.

לאחר הגשת הראיות, הודיע ב"כ התביעה כי סיים הבאת הראיות מטעמו.

טענת הנאשם

ג. בתום פרשת התביעה, העלה הנאשם את הטענה שאין לחייבו להשיב על האשמה, היות שלא הובאו ראיות לכך שדבר האיומים הגיע לידיעת א, שהיא יעד האיום, אך אינה עדה מטעם התביעה.

נטען כי על פי הלכת למ (רע"פ 2038/04 למ נ' מד"י (4.1.06)), על מנת להרשיע נאשם בעבירה של איומים שכוונו כלפי אדם שלישי, יש להוכיח שאותו אדם שהאיום הושמע כלפיו, קלט את האיומים. בענייננו, כתב האישום מייחס איומים כלפי א, אשר לא נכחה באף אחד מן האירועים, ולא הוכח כי האיומים הגיעו לידיעתה.

ב"כ הנאשם אישר כי אילו נוסח כתב האישום באופן שונה, כך שהאיום היה מיוחס כלפי אחד מן המתלוננים, היה המצב שונה לחלוטין, שכן אז מדובר היה באיומים על המתלוננים, בפגיעה באדם אחר, הוא א. ואולם, מאחר שכתב האישום מייחס עבירות איומים כלפי א אשר לא הוכח שנודע לה אודותיהם, הרי יש לזכות את הנאשם מן האישומים, כבר עתה.

תשובת התביעה

ד. ב"כ התביעה השיב כי על פי הלכת למ, בהתקיים זיקת עניין בין המתלוננים לבין א, והיות שהיו מיוצגים על ידה, יש

לראות במערכת היחסים מכלול המגבש את העבירה. נטען כי המדובר באיומים כלפי המתלוננים, בפגיעה בעורכת הדין שלהם, לפיכך יש לדחות את הטענה.

דין והכרעה

ה. הלכה היא כי על מנת לחייב את הנאשם להשיב על האשמה, די לתביעה בכך שהובאו ראיות דלות וקלושות בלבד (ע"פ 405/80 מד"י נ' שדמי, פד"י ל"ד(2)757; קדמי, על סדר הדין בפלילים, 2009, חלק שני א' עמ' 1444). נקבע כי אין צורך בכך שהתביעה תראה כי הובאו ראיות לעניין כל אחד מפרטי האישום, אלא די בכך שהובאו ראיות ליסודות המרכזיים שלו (ע"פ 732/76 מד"י נ' כחלון, פד"י ל"ב(1)170). בשלב זה, גם אין בית המשפט בוחן את מהימנות הראיות שהובאו, ואינו בוחן אותן במבחן "הפנימי", כי אם במבחן "חיצוני" כמותי בלבד (בש"פ 825/98 מד"י נ' דחלה נ"ב(1)625).

בע"פ 5105/02 אבו קישק נ' מד"י (21.10.02) נאמר:

נקבע בפסיקה כי די בקיומן של ראיות דלות ובסיסיות, כי משקלן אינו רלוואנטי וכי הראיות אינן מאבדות מערכן הלכאורי גם אם בחומר שהובא בפרשת התביעה קיימות ראיות המחלישות או אף סותרות את הראיות הללו. ראו ע"פ 28/49 זרקא נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד ד 504, בע' 527-523; ע"פ 405/80 מדינת ישראל נ' שדמי, פ"ד לה(2)757, בע' 760.

לאור ההלכה הפסוקה, יש לברר האם עמדה התביעה בחובתה להביא את הראיות המינימליות הנדרשות, על מנת לחייב את הנאשם להשיב על האישום.

ו. עיון בראיות שהוגשו מעלה כי על פי ת/2, המתלון מסר בחקירתו תיאור מדויק של דברי האיום המיוחסים באישום הראשון. המתלון מסר כי הוא ובת זוגו מיוצגים על ידי עו"ד א בתביעה שהוגשה נגד הנאשם, ש"עקץ" אותם, והוא מתעצבן בשל כך שא מסייעת להם נגדו, כשהיא גרושתו. עוד מסר המתלון כי כל הקשר שלו עם הנאשם נעשה באמצעות א. לדבריו, לאחר דברי האיום שנאמרו לבת זוגו, היא דיווחה לו על כך וכן דיווחה לא עצמה. בעקבות האמור, התקשרה אליו א כשהיא כעוסה, ומסרה לו שתלון במשטרה.

על פי ת/1, המתלוננת מסרה בחקירתה תיאור מדויק של האירוע נשוא אישום 2, תוך ציטוט דברי האיום שאמר הנאשם באזניה.

הנאשם עצמו, מסר בת/3 כי אכן "קילל" את גרושתו, ואינו זוכר מה בדיוק אמר, אך זכר שאמר "הלואי והבן שלי יהיה יתום" וכעס מאד על גרושתו, כיוון שגרמה לפגיעה בבת זוגו הנוכחית, נטלי. הנאשם נחקר ארוכות אודות כל מעשיו בימים שקדמו לחקירה, ועלה כי המשטרה חיפשה אחריו רבות, אך הוא לא מיהר להגיע לחקירה, חרף הודעות שהושארו עבורו. כשנשאל על תוכן הדברים שאמר באזני המתלוננים, טען שאמר שהלואי שהבן יישאר יתום, "בקטע של

קללה". הנאשם שלל שאמר "אנקנק אותה", או שישרוף לה את המשרד, אך אישר שאמר שיראה לה מה זה, והתכוון "בקטע המשפחתי לחלוטין". כמו כן, אישר ש"קילל אותה חופשי", ואמר שאם היא רוצה להתעסק אתו, אז הוא יתעסק איתה, וכוונתו היתה לבית משפט.

לדעתי, מסד הראיות שהעמידה התביעה, די בו על מנת לחייב את הנאשם להשיב על האשמה, ואף הרבה למעלה מזה.

ז. ב"כ הנאשם טען כי לא הוכח שהאיומים של הנאשם, הגיעו לידיעתה של א, ועל כן לא הוכח האישום. ואולם, טענה זו מושתתת על ההבנה לפיה א היא המאוימת שבכתב האישום, הבנה שאינה הכרחית כלל, למקרא עובדות האישום. ודוק, בניגוד לטענה, כתב האישום אינו מייחס באופן חד משמעי איום על א באמצעות המתלוננים, אלא נכתב בו במפורש, כי האיום המיוחס, הוא כלפי המתלוננים עצמם. בעניין זה, די אם אפנה ללשון סעיף 2 לאישום הראשון, שם נכתב: "במעשיו המתוארים לעיל איים הנאשם על המתלונן בפגיעה שלא כדין בגופה של עורכת הדין". באותו אופן, נכתב בסעיף 3 לאישום השני: "במעשיו המתוארים לעיל איים הנאשם על המתלוננים בפגיעה שלא כדין בגופה של עורכת הדין..."

אמת הדבר, נוסח כתב האישום הוא עמום מעט, שכן בתחילת האישום מיוחסת העבירה כאיום "על עורכת הדין" ולאחר מכן נכתב באופן שונה מן האמור, כי "איים הנאשם על המתלוננים, בפגיעה שלא כדין בעורכת הדין", אך עמימות מסוימת זו אינה מספקת בעיני, על מנת לפטור את הנאשם מלהשיב על האישום.

ח. ב"כ הנאשם לא טען בדבר הצורך בקיומה של זיקת עניין בין המתלוננים שומעי האיום, לבין א, שהיא מושא האיום, אך מעבר לצורך, אעיר מספר הערות בעניין זה.

ראשית, יש להבהיר כי על פי הלכת למ, בוטלה הדרישה לקיומה של זיקת עניין בין המאיומים שקלט את האיום, לבין מושא האיום, זאת מאחר שהמבחן הוא תלוי הנסיבות. בהקשר זה, נאמר שם:

במקרים רבים, מי שקלט את האמירה המאיימת יהיה בעצמו מאיום אף על פי שתוכנה של האמירה הופנה כלפי אחר. במקרים אלה אין הכרח כמובן בקליטה של האיום אצל האחר לצורך גיבושה של עבירת איומים מושלמת...

לפיכך כדי שתתגבש עבירת איומים מושלמת, נדרש כי האיום ייקלט על ידי המאיומים עצמו. כל עוד לא נקלט האיום - בין ישירות ובין בעקיפין - לא הושלמה העבירה, ובנסיבות המתאימות תעמוד לפנינו עבירת הניסיון לאיים בלבד. יודגש כי ניתוחנו זה רלוונטי אך ורק למקרים שבהם מי שקלט את האמירה באופן ישיר אינו יכול להיחשב בעצמו למאיום, וכבר עמדנו בפסקאות 13-17 לעיל על כך שמי שקלט את האיום יכול להיות בגדר מאיום אף אם תוכן האיום לא הופנה כלפי גופו, חירותו, נכסיו, שמו הטוב או פרנסתו שלו עצמו...

...ניתן אפוא לסכם ולקבוע כי לשיטתנו היסוד העובדתי של עבירת האיומים כולל דיבור או התנהגות שיש בהם איום במובנו האובייקטיבי, הנבדקים בנסיבותיו הסובייקטיביות של המאיומים.

האיום צריך להיקלט אצל המאויים. בכך לכאורה מצמצמת פרשנותנו את תחולתה של העבירה בשל דרישת יסוד הקליטה, אך מרחיבה היא (ככל שניתן להשתמש בתוויות כוללניות אלה) באשר לאפשרות שהמאויים הוא גם מי שתוכן האיום אינו מוסב כנגדו אלא כנגד אחר שאין לקולט האיום זיקה אליו. כפי שיוסבר בהמשך, ביסוד הנפשי של העבירה נכללת הלכת הצפיות. מטעם זה ניתן לקבוע כי גם אם המאויים לא התכוון להפחיד או להקניט את קולט האיום, אלא אדם אחר, הרי די בכך שהמאויים צפה ברמת הסתברות גבוהה כי דבריו עלולים להפחיד גם את קולט האיום כדי שתתבצע בכך עבירת איומים מושלמת.

והדברים יפים לענייננו.

שנית, מעבר לדרוש הוכח בענייננו כי בעניין דנן התקיימה זיקת עניין, בין שומעי האיומים לבין מושאם, שהרי המתלונן העיד כי א מייצגת אותו, וכל הקשר שלו עם הנאשם נעשה באמצעותה, מה שמוכיח קיומם של קשר וזיקה בין המתלוננים לבינה, כך שהאיום שנאמר כלפיהם, היה בו כדי ליצור אצלם פחד או הקנטה, כדרישת סעיף 192 לחוק העונשין.

שלישית, גם אילו קבעתי, כטענת הנאשם, כי נוסח האישום מחייב את ההבנה לפיה מיוחס איום על א באמצעות המתלוננים, דעתי היא שהתביעה עמדה ברף ההוכחה המינימלי הנדרש להוכחת האישום, היות שהובאו ראיות לפיהן המתלוננת טרחה לעדכן את א בדבר האיום, עוד בטרם הוגשה התלונה במשטרה (ת/ש' 23-24). בנוסף, הוכח כי דבר האיום הגיע לידיעת א, באמצעות החוקרת בן ציון, שעדכנה אותה ואף ראתה לנכון להציע התערבות גורמי טיפול. בכך, הוכח ברף ההוכחה מספק, כי האיום הגיע ליעדו.

סיכום

ט. בין אם מיוחסות לנאשם עבירות של איומים על המתלוננים בפגיעה בעורכת דינם, ובין אם מיוחסת לו עבירה של איומים כלפי עורכת הדין, באמצעותם, בכל מקרה התביעה הביאה ראיות שדי בהן על מנת לחייב את הנאשם להשיב על האשמה.

לפיכך אני דוחה את הטענה.

במועד הקרוב, תישמע פרשת ההגנה.

המזכירות תשלח את ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ז' סיוון תשע"ו, 13 יוני 2016, בהעדר הצדדים.

עמוד 5

